

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๑ /๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ต.๘/๒๕๕๓

วันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

เรื่อง นายสว่าง คุณานุรักษ์พงศ์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ให้นายกรัฐมนตรีถวายคืนอำนาจบริหารแก่พระมหากษัตริย์

นายสว่าง คุณานุรักษ์พงศ์ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องและขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้นายกรัฐมนตรีถวายคืนอำนาจบริหารให้พระมหากษัตริย์ เนื่องจากผู้ร้องเห็นว่า นายกรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่บริหารประเทศไม่สามารถแก้ไขวิกฤตของประเทศ โดยอ้างเหตุการณ์ชุมนุมของคนเสื้อแดงซึ่งนอกจากจะมีคนตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมากแล้ว ยังมีการเผาอาคารสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัดทำให้ประชาชนเดือดร้อนลำบากไปทั่วประเทศ แสดงถึงการบริหารประเทศของนายกรัฐมนตรีล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ไม่สามารถปกป้องชาติ ศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์ได้ ทำให้รัฐบาลไทยล้มเหลวในการบริหารประเทศ ผู้ร้องจึงเห็นว่าถ้ายุบสภาหรือนายกรัฐมนตรียังดำรงตำแหน่งอยู่ ชาติก็จะล้มเหลว ศาสนาและสถาบันพระมหากษัตริย์ก็จะถูกจาบจ้วง ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ กลับจะเพิ่มปัญหาให้มากขึ้น นายกรัฐมนตรีจึงสมควรถวายคืนอำนาจให้พระมหากษัตริย์ เพราะเมื่อนายกรัฐมนตรีถวายคืนอำนาจบริหารให้พระมหากษัตริย์แล้ว พระมหากษัตริย์จะทรงเลือกผู้บริหารที่เหมาะสมมาแก้ไขสถานการณ์บ้านเมืองได้ ผู้ร้องได้มีจดหมายแสดงความคิดเห็นให้นายกรัฐมนตรีถวายคืนอำนาจบริหารให้พระมหากษัตริย์แล้ว แต่นายกรัฐมนตรีไม่เห็นด้วย

- ๒ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า บุคคลจะใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นเรื่องใดได้นั้นรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายจะต้องบัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องในเรื่องนั้นไว้ด้วย แม้ผู้ร้องจะอ้างว่าตนมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๗๐ ที่บัญญัติว่า “บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบ

- ๓ -

ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้” แต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่ผู้ร้องกล่าวอ้างมานั้นไม่ได้ให้สิทธิแก่บุคคลในการยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด การที่ผู้ร้องมีความเห็นว่านายกรัฐมนตรีไม่สามารถแก้ไขวิกฤตของประเทศ และปกป้องสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ได้ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยให้นายกรัฐมนตรีถวายคืนอำนาจบริหารให้พระมหากษัตริย์ นั้น เป็นกรณีที่ผู้ร้องแสดงความเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับการบริหารประเทศของนายกรัฐมนตรี โดยมีได้ขอศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ คำร้องของผู้ร้องจึงไม่ต้องด้วยเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

(คำสั่งที่ ๒๑/๒๕๕๓)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ